

[Aksel Larsen.]

Så fik vi den første forårsbuket på 1.200-1.500 mill. kr. — man kan diskutere, hvor stort beløbet er, for der var jo nogle kompensationer i den — og mens vi forhandlede om den i udvalget, kom den højtærede finansminister og sagde, at det var for lidt; han måtte have 700 mill. kr. til, så han kom med buket nr. 2, hvorefter han på det allersidste har bebudet, at når man finder ud af, hvilke skatter der skal gå ind i den, vil han komme med buket nr. 3. Der er ikke noget at sige til, hvis man ude i befolkningen er ved at blive fortvivlet og siger: hellere en ende med forskrækkelse end en sådan forskrækkelse uden ende.

Men hvad der end er sket: det er naturligvis givet, at de udgifter, staten skal afholde, må den have indtægter til; den må have dækning for disse udgifter. Og videre: den må have det, selv om det ikke kan nægtes, at regering og folketing var noget letsindige forud for valget med hensyn til at vedtage love, der gav ekstra statsudgifter. Jeg nævner som eksempel loven om fuld folkepension til alle. Efter en opgørelse, vi har fået, vil det i det finansår, der begynder om et par dage, koste 152 mill. kr. at indføre denne. Hvis man ikke havde været så letsindig at vedtage loven om fuld folkepension til alle uden at bekymre sig om dækningen, havde man i hvert fald ikke stået over for denne udgift.

Desuden siger regeringen, at den må have et kasseoverskud på 1.200 mill. kr.; det er nødvendigt, fordi forbruget er for stort herhjemme, og det må begrænses. Jeg synes, det havde været bedre, om man i stedet for først at tillade, at folk fik mulighed for en forbrugsudvidelse, som man nationaløkonomisk anser for uforsvarlig, hvorpå man giver sig til at modvirke den gennem skatter, forbrugsbegrænsende foranstaltninger og kasseoverskud, havde sørget for, at denne forbrugsudvidelse ikke var blevet muliggjort gennem det, man kalder pengeudpumpning. Det forekommer mig, at det er noget i retning af Ebberød bank, og

jeg tror også, de andre partier i princippet har erkendt, at det er rigtigt. Men på den anden side — det er altså åbenbart den måde, man vil arbejde på herhjemme, og derfor siger man: nu bliver forbruget for stort; det går galt med valutaen, hvis vi ikke tager reb i sejlene; og så kræver man 1.200 mill. kr. mere op i skatter, end staten egentlig har brug for og nedkuler dem i nationalbanken.

Nu er vi ganske klar over — som jeg tidligere har sagt — at man ikke i noget land kan tillade sig i det lange løb at have et større forbrug, end produktionen muliggør. Hvis man forsøger det alligevel, kan man prøve at klare sig ved at optage lån og få kreditter i udlandet. Men det går kun til en tid; derpå ruller inflationen videre i forstærket tempo. Pengene bliver mindre værd, der kommer vanskeligheder for produktionen, derved at omkostningerne forøges, det går ud over eksportmulighederne, og resultatet kan blive det, man på godt gammeldags kaldte krise med tilhørende arbejdsløshed.

Men jeg er ikke af den opfattelse, at det er hele befolkningens forbrug, der er for stort. Jeg er af den opfattelse, at en meget væsentlig del af befolkningen ikke har et for stort forbrug og ikke har mulighed for at gøre det for stort; men det er sådan, at væsentlige dele af befolkningen, som, ikke mindst takket være de love, der vedtages i folketinget, den praksis, vi har i dette land, har mulighed for at have et større forbrug end det, de burde have mulighed for.

Jeg tænker bl. a. på den umanerligt høje rente. Hvis man ikke havde tilladt, ja hjulpet med til, at renten steg så kolossalt — den er oppe på en halv snes procent for pantsikrede lån og i hvert fald 20 pct., hvad angår afbetalingskøb og den slags — hvis man ikke havde tilladt, ja, måske medvirket til, at rentefoden var kommet så højt i vejret, ville de, der kan anbringe penge på rente — hvad enten det nu er i form af obligationer, afbetalingskontrakter eller noget andet — have haft betydelig